

Adolfas Ramanauskas-Vanagas gymnasium

Mintautė Berulytė, IV b

Teachers Agnė Ingelevičienė, Janė Zelenienė

Standstill in time inspired to get to know myself

Being born in the 21st century Europe is facilitating in many ways, it is outstanding historically and, nevertheless, challenging. After centuries of global political instability, wars, devastating plague pandemics, it appears to be the best period for us to live. And it is, for many of us.

By seven, I already had my first mobile phone, which was Nokia. I could watch MTV and listen to American pop music at home. This way, already learning a huge amount about other cultures. By thirteen, I already traveled alone with an exchange program to Italy, and I was constantly willing to prompt my existence and the future. During my teenage years, my entire life was swinging around schoolwork, art school, and trying to show myself as my brightest, most determined to others.

For the majority of us, the routine looked quite alike: we were always running out of time which rapidly became the norm. Day by day, we fixed on our work or studies, planned our holidays, and rewarded ourselves with food or the things we have been craving for a long time, including success or fame. After Halloween, we would decorate Christmas trees, and in spring, we would talk about the summer. We were more ubiquitous than previous generations. Not necessarily in the good way. For this reason, I believe our presence in both the present and future has hugely affected our worldview.

All of a sudden, one day this mechanism halted.

Perhaps... it had to?

When the pandemics were announced, people resembled A. Camus's character Father Paneloux. It seemed like a lot of us believed it was God's will to challenge the population, an illustration of how nature cannot be confronted. Therefore, proving us that we are more dependent on the world than ourselves.

Regardless, I wish more people would have heard this J.J. Rousseau's quote, which states: "Nature never deceives us; it is we who deceive ourselves." Before the pandemic people believed that they were controlling their life by being financially free, doing as many things as possible at the same time, knowing many people, and having their support.

From searching for the meaning of life and freedom for centuries, we strangely returned to the primitivism of our nature. In the 21st century, just like other animals, we are all again dependent on exterior senses, not being able to cope with the inner needs of a thinking human being.

What I have discovered during the pandemic is the fact that all of us were thinking we were free, in fact being dependent on many levels. We were dependent on social standards: graduate, work, buy a new house, and build a family. We were dependent on others: their opinions, photos, experiences, and criticisms. We were dependent on expectations: not only from society,

if not our families, our friends, and even ourselves. Yet we know that in extreme situations, we are all equal, in theory not dependent anymore.

The moment of pause could have inspired many people, and I hope it did. This period of stagnation gave me time to find a friend in myself and let my soul speak to my body. This slow pace inspired me more than the running late pace because I could rediscover who I am. Conversely, improving technologically, physically, financially has led to thinking that we are escaping the primitivism of our nature, meanwhile in reality we were just becoming even more encaged. Subsequently, leaving us miserable and distraught when we are alone and although we are said to be advancing, we are going backward in terms of identity. Nothing has changed from the 20th-century when existentialist Jean-Paul Sartre claimed that if one is lonely when he is alone, he is in bad company. Challenging though the quarantine may have been, it was beneficial for some of us to turn the bad company into a good one.

To sum up, the pandemic brought me back to the essentials of life. From constantly thinking about schoolwork and rewards it encouraged me to reflect on my values, happiness, empathy, and relations. Instead of focusing on productivity, I started to think about the balance. Last but not least, the paradox of living in complex situations showed that life is much simpler than we pretend and imagine it to be.

I remember my first months of quarantine. I commenced noticing the beauty of my small town's nature. The lower reaches of the river Nemunas, two small hills, and blossoming of spring reminded me of one of those paintings that impressionists such as C. Monet would capture. I was taking walks with my dog all alone with nobody else around. It was somewhat magical and refreshing being in nature. It inspired me to write poems, in both Lithuanian and English and, also, added to getting to know, myself, the spiritual primitivism of my being. Nonetheless, at that time, my mind was emptier than ever, as the rest of the world, I knew nothing, had no plans for the future, and was not running late anywhere.

As Y .N. Harari said what distinguishes us from other living creatures is the impact our feelings have on our actions. Right now, the unknown can help us to depict what we know about our feelings, therefore how we understand the motives of our actions. We are still living with the unknown, but it is nothing to be feared off, as long as we find our inner voice and place on earth.

We are so similar and different at the same time. During my senior year's „100 days before graduation“ event, which was canceled due to pandemics, I met two Syrians online who were my age. Even though these people are short on the internet and have fear of walking down the street at night, they share the same hobbies with us. They watch “Friends“, anime and sing the same English songs. They are dreaming to migrate, but also dreaming to create a stable and comfortable life for themselves as we do it every day.

That is to say, sometimes our inner needs meet those of others. Most importantly, humans could not survive without their community. That is why we should be united no matter what. The pandemics have shown that together we can change the world and even modify the purpose of it. Without having ourselves, we would not know the world. For this reason, I believe we should primarily focus on our mind and take advantage of moments like these.

Sustojęs laikas labiau įkvėpė pažinti save...

Gimti XXI amžiaus Europoje – tai reiškia gauti daug galimybių suteikiantį, istoriškai išskirtinį, naujų iššūkių pilną gyvenimą. Panašu, jog po ilgų metų globalinio politinio nestabilumo, karų, mirtį nešančių ligų, tai yra vienas iš geriausių laikų gyventi. Taip ir yra daugeliui iš mūsų.

Septynerių gavau pirmąjį mobilųjį Nokia telefoną, žiūrėjau MTV ir galėjau plėsti savo akiratį klausydamasi amerikietiškos pop muzikos. Trylikos metų pirmą kartą keliavau viena, t.y. su mokyklos mainų programa, į Italiją ir jau tuo metu dažnai kvestionuodavau savo būtį bei ateities planus. Paauglystės metais visas mano gyvenimas sukosi apie bendro ugdymo mokyklą, meno mokyklą ir bandymą kuo geriau parodyti save aplinkiniams.

Daugumos iš mūsų rutina buvo panaši: mums visuomet trūkdavo laiko, o tai netrukus tapo visuomenės norma, diena iš dienos galvodavome apie darbą arba mokslus, planuodavome atostogas ir apdovanodavome save skaniu maistu arba kitais dalykais, kurių labai ilgai trokšdavome, o kartais netgi šlove ar sėkme. Šventės keitė šventes: prabėgus Vėlinėms, pradėdavome ruošti Kalėdoms, o atėjus pavasariui šnekėdavome apie vasarą. Mes buvome visur ir visada, priešingai nei ankstesnės kartos. Ne pačia geriausia prasme. Dėl to manau, jog mūsų dualumas, buvimas dabartyje ir ateityje, turėjo didelę įtaką mūsų pasaulėjautai.

Staiga šis mechanizmas sustojo.

Galbūt... taip ir turėjo nutikti?

Kada pasaulyje buvo paskelbta pandemija, daug žmonių tapo kaip A. Camus (romano „Maras“) veikėjas kunigas Panlu. Atrodė, jog dauguma mūsų ištis manė, jog ši pandemija tai Dievo rykštė ir dar vienas įrodymas žmonijai, kad prieš gamtą kovoti negalima. Taip sau tarsi parodėme, jog esame daug daugiau priklausomi nuo aplinkybių negu nuo savęs.

Visgi, norėčiau, jog ši J. J. Rousseau mintis pasiektų kuo daugiau žmonių: „Gamtą niekadoms mūsų neapgauš; tik mes patys nuolat apsigaušame“. Prieš pandemiją dauguma žmonių manė, jog būdami finansiškai laisvi, darydami, ką nori, bet kada, pažinodami įvairius žmones ir turėdami kai kurių iš jų paramą, kontroliuoja savo likimą ir yra savo sėkmės kalviai.

Nuo gyvenimo prasmės ir laisvės paieškų per amžių amžius mes netikėtai pasukome keliu link savo prigimtinio primityvizmo. XXI amžiuje, kaip ir kiti žinduoliai, mes esame priklausomi nuo išorinių pojūčių, šešėlyje palikdami savo, maistančiųjų, vidinius poreikius.

Pandemijos metu supratau, jog dauguma galvojome, jog esame laisvi, iš tiesų būdami priklausomi ir sukaustyti įvairių aplinkybių. Mes priklausomi nuo sociumo standartų: „baik mokslus, dirbk, pastatyk namą, sukurk šeimą“. Mes priklausomi nuo kitų: jų nuomonių, nuotraukų, patirčių ir kritikos. Mes priklausomi nuo lūkesčių: ne tik visuomenės, bet ir šeimos, draugų, netgi savo. Tačiau žinome, jog ekstremaliose situacijose visi esame lygūs. Taigi, nesame nuo kažko priklausomi ar kažkam įsipareigoję.

Sustojimas galėjo įkvėpti daugelį iš mūsų ir tikiuosi, kad taip ir bus. Šis stagnacijos periodas man suteikė laiko atrasti draugę savyje, leido mano sielai užmegzti ryšį su mano kūnu. Sulėtėjęs laikas mane įkvėpė labiau nei laikas, kurio vis pasigesdavome, kadangi galėjau skirti laiko sau ir iš naujo atrasti tai, kas aš esu. Nors technologinis, finansinis ir fizinis tobulėjimas leido daugeliui manyti, jog tolstame nuo savo prigimtinio primityvizmo, iš tikrųjų mes tik dar

labiau apribojome save. Sumenkėjome ir tapome sumišę. Nors galvojome, jog judame į priekį, iš tiesų tolome nuo amžius ieškoto identiteto.

Niekas nepasikeitė nuo XX amžiaus kada egzistencialistas J. P. Sartre teigė, jog, jei būdami vieni jaučiamės vieniši, esame prastoje kompanijoje. Kad ir koks sudėtingas buvo karantino laikotarpis, kai kuriems tai buvo laikotarpis blogą kompaniją paversti gera.

Taigi, pandemija man grąžino gyvenimo paprastumą ir jo grožį. Vietoj nuolatinių minčių apie mokyklą, atlygį ir ateitį pradėjau mąstyti apie savo vertybes, laimę, empatiją ir santykius. Anksčiau galvojusi apie produktyvumą, dabar galvoju apie balansą. Galų gale, gyvenimo sudėtingoje padėtyje paradoksas parodė, jog gyvenimas yra daug paprastesnis negu mes įsivaizduojame.

Pamenu pirmuosius karantino mėnesius. Pradėjau pastebėti savo mažo miestelio gamtą. Nemuno žemupys, dvi stūksančios mažos kalvelės ir pavasario žydėjimas priminė peizažą, kurį savo paveiksle įamžintų tokie impresionistai kaip C. Monet. Vaikščiodavome su šuniu dviese, o aplink mus buvo tuščia: jokių žmonių aplinkui. Buvimas gamtoje tapo magišku ir kūną gairinančiu reiškiniu. Tai įkvėpė mane rašyti eilėraščius lietuvių ir anglų kalbomis, padėjo susipažinti su savimi. Tuo metu mano galva buvo tuštesnė nei įprastai. Kaip ir dauguma kitų, aš nieko nežinojau, neplanavau ateities ir niekur neskubėjau.

Anot Y. N. Harrari, žmonės iš kitų gyvų būtybių išsiskiria savo emocionalumu ir tuo, kokią įtaką mūsų emocijos daro mūsų veiksams. Šiuo metu nežinomybė gali mums padėti išsigrūninti savo emocijas ir atskleisti tai, kaip suvokiame savo veiksmų motyvus. Ir nors dar šiandien gyvename nežinomybėje, klausydami savo širdies ir ieškodami savo vietos šioje žemėje, neturėtume to bijoti.

Mes esame tokie panašūs ir skirtingi tuo pat metu. Per šimtadienio šventę, kuri buvo atšaukta dėl pandemijos, internete susipažinau su dviem bendraamžiais sirais. Ir nors šie žmonės negali naudotis internetu, kiek nori, bijo išeiti naktį į gatvę, jie vis dėlto turi labai daug panašumų su mumis. Jie taip pat žiūri serialą „Draugai“ („Friends“), anime bei dainuoja tas pačias angliškas dainas. Jie svajoja kuo greičiau emigruoti, tačiau taip pat, kaip ir mes, šie žmonės tikisi susikurti sau patogų ir ramų gyvenimą.

Noriu pasakyti, jog kartais mūsų vidiniai poreikiai sutampa su kitų poreikiais. O svarbiausia yra tai, jog žmonės be savo bendruomenės neišgyventų. Dėl šios priežasties mes turime būti vieningi. Pandemija parodė, jog kartu galime pakeisti pasaulį ir jo siekius. Neturėdami savęs nepažintume pasaulio. Tad, manau, jog pirmiausia turėtume pažvelgti į savo vidų ir pasinaudoti tokiais sudėtingais momentais kaip šis.